

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Me?unarodni, interdisciplinarni, dvojezi?ni, online ?asopis

Isak Samokovlija

Meša Selimovi?

Jednu svoju pripovijetku poslije rata Samokovlija je posvetio Majci Sari, sre?an što je umrla prije rata i nije doživjela strahote kojima smo mi bili svjedoci. Tu najgor?u od svih posveta koje znam, navodim po nesigurnom sje?anju, jer je nigdje u njegovim sabranim i izabranim djelima nisam mogao na?i, a vremena za istraživanje po bibliotekama nemam, ali sam siguran da je smisao ta?an. Ne znam zašto je ta neobi?na piš?eva rije? izostavljena. Možda zato što je suviše gorka, a nama smeta krik, miliji nam je optimizam. Time je ošte?en autor, ošte?ena je istina, a ošte?eni smo i mi za jedno krvavo svjedo?enje. I ta posveta, osim svega što znam o njemu, potvrđuje koliko je Isak bio emotivan, duševan, dobar ?ovjek: druženje s njim predstavljalo je rijetko uživanje, nikad i ni?im nisi bio ugrožen, a iz njega je neprestano zra?ilo nešto posebno, lijepo i plemenito. Znao je i da se našali, znao je i da odgovori na ubod, ali je malo zla bilo u njemu: koliko da nije dosadno.

“Ro?en sam u Goraždu (kaže u zapisu ‘Sunce nad Drinom 1947’), u toj maloj varošici Isto?ne Bosne kroz koju te?e divna i plahovita Drina. Gotovo cijelo svoje djetinjstvo proveo sam na toj rijeci. Drina je za me jedan od najdubljih doživljaja. Zanosila me je kao neko živo, božanstveno bi?e. Njena bistra ?arobna zelena boja, puna sunca, koja mi se tih godina redovno slijevala u dušu svakog ljeta, ispunila me za cijeli život vedrinom, ?istotom i nekom ?udesnom snagom...Zavolio sam Drinu, onom, gotovo neshvatljivom, ljubavlju kojom ju je volio Klindžo, junak moje pripovijetke ‘Drina’”. –Od zlo?ina na rijeci, razboljela se njegova Drina, pomu?ene su sve njegove uspomene iz djetinjstva, zatrovan je njegov život.

?im su dosle ustaše, zatvorili su ga, a onda prebacili u logor izbjeglica iz Isto?ne Bosne u Alipašinom mostu kraj Sarajeva i tu je radio kao ljekar, odvojen od djece, kao Jevrejin uvijek u strahu od ustaša. O tome piše u pripovijeci “?erdan”: “Doktor je sjedio pred barakom. Sjedio je na maloj drvenoj stolici bez naslona.

Bilo je možda ve? i blizu pono?i. Nad cjelim Sarajevskim poljem vladala je tjeskobna tišina. I bilo je sve mirno, a puno strave...

...No? je vedra. Zvijezde su sjajne. Daleko tamo ispod padina Jahorine, dolje u Crvenom dolu, iza Siminih golijeti, s vremena na vrijeme ?uje se potmulo puškanje. Kad god zaštek?e mitraljez ili se oglasi ja?a eksplozija bombe. Da li je to okršaj – noc?a borba između naših boraca i okupatora ili to ustaše biju narod i pustoše sela?...

... Doktorova su djeca daleko, ali su nadohvat ustaških kandža, a kandže mogu svaki ?as da se pokrenu, zgr?e i zariju u meso...

Eto, to je bila njegova velika muka, dvije k?erke i sin (ostali su živi, sre?om), i velika, teška briga, svakog dana, svakog ?asa, cijelog rata; ali i žalost zbog tragedije jevrejskog naroda, i tuga zbog tolikog broja zlo?inaca i žrtava u jednom vremenu, našem, nažalost. Toliko je bio užasnut svime što je doživio, da je, jedno vrijeme poslije rata, bio izgubio i svoju divnu vedrinu. Osudi rata i zgražanju nad zvjerstvima posvetio je i gotovo svu svoju posljertatnu djelatnost. Nije to ona nježna, bogato razu?ena proza kao što su predratne pripovijetke, iako se ponekad prepoznaje po nekom bljesku, uvijek po plemenitosti i humanosti, ali je u njemu od svega ja?a njegova zgranutost, želja da kaže svijetu, da svjedo?i protiv zla, da ispiše pomen žrtvama. Samokovlija, koji je pisao bez žurbe, u ovim svojim pripovijetkama, kao da je žurio da sve pobilježi, da nabaci što više skica i sirovih ?injenica, pa ?e to poslije razra?ivati i cizelirati kao što je to i ranije ?inio, ostavivši nam divne pri?e, svjedo?anstva svoga dara i svoje dobrote. Mislio je da ?e imati vremena da završi sve što je namislio. Ali je smrt bila brža. Umro je po?etkom 1955. u pedeset šestoj godini života.

Ne mogu zaboraviti njegove posljednje ?asove. Vidio sam ih, na žalost, iako to nisam želio, niti sam znao da ?u nai?i na njegovu agoniju. Otišao sam da ga posjetim u Koševskoj bolnici, znao sam da boluje od uremije, ali pojma nisam imao da je stanje teško i opasno. Znao sam u kojoj sobi leži, i ušao sam, kao i ranije. Niko me nije sprije?io, niko me nije upozorio, jer nikoga nije ni bilo u sobi. Nije me do?ekao ni sa osmijehom ni lijepom rije?ju: bio je u komi, poluotvorenih o?iju, otvorenih usta, zaba?ene glave, krkljao je, bore?i se da udahne vazduh koji mu je sve više nedostajao. – Isa?e! – rekao sam instinktivno, iako on nikoga više nije mogao ?uti. Stajao sam kao paralisani, oduzet zbog skore smrti dragog prijatelja, užasnut slikom rasula jednog prekrasnog života, zgranut mu?nim krajem ?ovjeka koji je toliko volio život. Ne, njemu to nije trebalo da se desi, svakome od nas ali ne njemu: zaslužio je mirniju i dostojanstveniju smrt. Drago mi je što ga niko od porodice nije vidio u tom stanju, bili su neposredno prije agonije, pri?ali i smijali se, i rastali se kao da je sve u najboljem redu: zapamtili su ga onako kako je izgledao uvijek, vedar i nasmijan. I ja bih volio da ga nisam vidio druk?ije.

Tijelo mu je bilo izloženo u Domu kulturnih radnika, na Obali, i mnogo njegovih prijatelja i poštovalaca došlo je da mu se pokloni. Kako je i red, formiran je odbor za sahranu, sa?injen je program, predviđen je red kojim ?e se sve odvijati, itinerer kako ?e sprovod prolaziti ulicama, odre?eno je ko ?e gdje govoriti, ko ?e nositi ordenje na plišanom jastuku iza lijesa... I sve bi bilo lijepo, ali se tada ustanovilo da nema nikakvog ordenja, da nema ni jednog jedinog ordena. Najbolji bosanski pripovijeda? poslije Ko?i?a, osim Andri?a, nije imao ?ak ni orden svetog Save, makar petog stepena, pa ni orden kojeg bilo stepena, kao što ima pola Jugoslavije. On to nije tražio, niti mu je bilo potrebno na sprovodu, ali je zaista karakteristi?no za dobre ljude kakav je on bio. Poslije su njegovi poštovaoci predložili da se Dom zdravlja u Vrazovoj ulici u Sarajevu nazove njegovim imenom, jer se imenom manje zaslužnih ljudi naziva toliko škola, javnih institucija, domova, da bi bilo vrlo potrebno da se malo rasterete, a da se bar tako oda priznanje jednom ?ovjeku toliko zaslužnom za bosansko-hercegova?ku i za jugoslovensku kulturu. Taj prijedlog je neko zaturio, i Isakovim imenom nije do danas nazvana nijedna ustanova. Nema ni njegova poprsja u parku me?u ostalim književnicima, nema ni njegova portreta u muzeju književnosti. Ali sve to više govori o nama nego o njemu. On je u?inio ono što je mogao, u?inio je mnogo, ostavio nam je svoje divne pripovijetke, koje ?emo uvijek pomenuti uz Ko?i?eve i Andri?eve, ako nam je stalo do istine, a što smo ga zaboravili u svemu ostalom, to je možda i slika naših tabora; njegov je najmanji, i nije važan u klju?evima kojima smo toliko preokupirani.

Isaka sam upoznao 1947. godine, kod Marka Markovi?a, tadašnjeg direktora “Svjetlosti,” u kancelariji iznad sadašnje NAME u Titovoj ulici, na prvom spratu. Brzo smo se zbližili, sva trojica. Marko je bio starinski ?ovjek, sav od reda, pun poštovanja za drugoga, ali je to tražio i od drugih,

obazriv do krajnosti, osjetljiv za sve i na sve, pažljiv prema svakome. Isak je bio vedar, spreman na šalu, na svoj i na tu? ra?un, i dobro se uklapao u svako društvo. ?esto smo sjedili uz kafu, razgovarali i šalili se. Isak tada nije bio urednik “Svjetlosti”, postao je to docnije. (Urednici su bili Mihailo Delibaši?, Emil Petrovi? i sam Marko Markovi?.) Isak je bio glavni i odgovorni urednik ?asopisa Život, koji je pokrenulo Državno izdava?ko preduze?e “Svjetlost” 1948. godine. Sljede?e godine redakcija je proširena, urednici su, uz Isaka, postali Mladen ?aldarevic, Ilija Kecmanovi?, Nika Mili?evi? i Meša Selimovi?. Glavni posao je, me?utim, i dalje vršio Isak. Pamtim taj period života kao jedan od najvedrijih i najprijatnijih. Zbog dobrog ?ovjeka Isaka Samokovlije.

Published with permission from the family of Meša Selimovi?

Meša Selimovi?, Sje?anja: Memoarska proza. Beograd: Book-Marso, 2002, pp. 201-4.

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.